

לפי שכל איסורה ליבום הוא רק מתקנת חכמים.

וחדא, ומנין אחד בא — למעוטי צרת "מחזיר גרושתו".

שאם האח המת היה נשוי לאשה, וגירשה, והלכה האשה ונישאה לאיש אחר, ובכך היא נאסרה לחזור לבעלה הראשון, ומת הבעל השני או גירשה, וחזר הבעל הראשון ולקחה לו לאשה באיסור —

הרי היא עצמה אינה מתייבמת, לפי שהיתה אסורה על האח המת באיסור של "מחזיר גרושתו משנשאת לאחר".

אך צרתה מתייבמת [לדעת חכמים, ולדעת רבי יוסי בן כיפר מסתפקת הגמרא לקמן יא ב].

ובאה המשנה למעט, ולומר, שאין צרת "מחזיר גרושתו", כשאר צרות ערוה.

ואי לא סבירא להו רב ורב אסי דהרדי, האחד את שיטת חבירו, הרי הם יסבירו, כל אחד לשיטתו, את שני המיעוטים משני המנינים, כך:

חדא מנין במשנה, בא למעוטי את שיטתו דחבריה.

וחדא מנין, בא למעוטי או צרת ממאנת, או צרת מחזיר גרושתו.

אך עדיין יש להקשות:

לרב, הסובר שסוטה [זונה] וצרתה פטורות מן היבום,

וכמו כן **לרב אסי,** הסובר שגם צרת איילונית אינה מתייבמת,

ליתנינהו!

מדוע לא שונה אותן התנא במשנתנו, ויאמר שגם איילונית וסוטה פטורות צרותיהן.

ומשנין: **לפי שצרת סוטה או צרת איילונית, אינה ב"צרת צרה".**

כי הרי איסורן של "צרת איילונית" או "צרת סוטה" הוא איסור השוה בכל האחים, ולא יתכן שאחד האחים ייבם את צרת הסוטה או את צרת האיילונית, ותיפול שוב בפילה שניה עם צרתה הנחשבת "צרת צרה".

ועתה דנה הגמרא במקור הדין השנוי במשנה, שערוה, וצרתה, וצרת צרתה, פטורות מן היבום והחליצה:

והוינן בה: **מנא הני מילי?** מנין לנו שערוה וצרתה, וצרת צרתה לעולם אינן מתייבמות ואינן חולצות?

[עייין בגירסת הגר"א, שלא גרס צרת צרה. והרבה יסודות שנאמרו בצרת ערוה תלויים בגירסא זו]

דתנו רבנן: כתיב בפרשת עריות [ויקרא יח], באיסור ערות אחות אשה:

"ואשה אל אחותה לא תקח, לצרור, לגלות ערותה עליה, בחייה".

המילה "עליה" מיותרת היא, והיא באה לדרוש ממנה!

ומה תלמוד לומר? מה יתור המילה "עליה" בא ללמד?

לפי שנאמר בפרשת יבום [דברים כה]: **"יבמה יבא עליה".**